

Carles Duarte

En el repòs de l'aire
una onada de llum
sobre els altres, les formes;
la claror d'unes mans
explicant la tendresa;
reprenem la rutina
d'esmorzar, de vestir-nos...

El vell fracàs del somni,
la perfecció del temps.

No pot descriure
la llum de les paraules
l'espai on el teu cos
—tacte, saliva—
esdevenia el meu.

Més que el desig
creixia la tendresa,
que explicava amb els llavis
racons comuns
per a les nostres vides.

No he volgut dir
el que passà després,
només el punt
on somnis i presagis
esclataren, com crits,
en onades de pell,
aquell consol
que amb goig ens oferíem
perquè és així
que hem après a trobar-nos.

La lluna plena blanca;
les fulles s'enfosqueixen.
Recorro en el record
sense enyorança
rostres i noms.

La llum del vespre
desvetlla i fon
tendreses ja esvanides.